

RIAN SEVENHUIJSEN

Tussen licht en donker

1.

Ik ben in een scène van een bijzonder onaantrekkelijke film beland. Zo een als waar Tess gisteravond naar zat te kijken, mijn gezucht en gesteun negerend. Alhoewel ze het geloof ik stiekem niet erg vond dat ik haar afleidde. Ik weet zeker dat ze *Thor* alleen maar gedoogde, vanwege Chris Hemsworth, en dat ze de filmkeuze van haar vriendje verder nogal schokkend vond. Logisch, als je na honderd keer nog steeds zwijmelt bij *Pride and Prejudice*. Ik weet niet hoe vaak ik de afgelopen maanden de woorden ‘*You have bewitched me, body and soul*’ uit de mond van Matthew Macfadyen heb horen komen. Tess kijkt de film waarin hij en Keira Knightley de hoofdrollen vertolken zeker één keer per week, omdat ze het huwelijksaanzoek nog romantischer vindt dan in de originele BBC-bewerking van jaren ervoor, en aangezien ze zo lief is om me bij haar en Puck te laten wonen, kan ik op zijn minst gezellig bij haar op de bank kruipen als ze weer eens toegeeft aan haar Britse kostuumdramaverslaving.

Gisteravond had ik om meerdere redenen echt wel wat aardiger mogen zijn. Je gaat toch niet tegenstribbelen als je net een waanzinnige reis van je zus cadeau hebt gekregen? Laat staan dat je zegt dat je helemaal niet weg kunt, omdat er nog een paar sollicitaties lopen. En omdat zij het zonder jouw hulp vast niet redt in haar boekwinkel. En omdat je je nichtje niet alleen wilt laten. Zelfs als op reis gaan het allerlaatste is waar je aan moet denken, omdat je eerst een oplossing wilt vinden voor je baan- en thuisloze bestaan, mag je zo'n groot cadeau van iemand met een bescheiden inkomen alleen maar enthousiast aannemen.

Het is een wonder dat Tess het ticket niet uit mijn handen heeft gerukt om het zelf te gebruiken. Vanochtend heeft ze me gewoon met een figuurlijke schop onder mijn kont veel plezier gewenst. Godzijdank heb ik haar niet verweten dat ik best weet waarom ze voor Tromsø heeft gekozen en niet voor een stad zonder temperaturen ver onder het nulpunt in november. Ze bedoelt het goed, zoals altijd, en toch knaagt het. Ik weet wat ze probeert te doen. Alleen is dat juist wat ik níét wil. Dat deel van mij zit goed weggestopt achter een grote deur met een stevig slot.

En nu ben ik dus in Oslo. In een vliegtuig dat twee uur geleden al op had moeten stijgen, maar waarbij de vliegtuigtrap nog steeds naast de toegangsdeur staat. Het eerste halfuur kwam er vanuit de cockpit regelmatig een berichtje, maar inmiddels is het al een tijd stil. Ik vermoed dat de sneeuw, die in grote vlokken langs het raampje dwarrelt, er iets mee te maken heeft dat we geen centimeter zijn opgeschoven. Gelukkig vind ik vliegen niet eng. Ik ben net zo'n reisfanaat als Tess, die, voordat ze Puck kreeg, als enige doel had zo snel mogelijk de hele wereld te verkennen. Zolang ik mijn koptelefoon op kan zetten en iedereen me lekker met rust laat, vind ik het prima.

Helaas heb ik vandaag pech. De Noor die naast me bij het raampje zit, heeft duidelijk wel behoefte aan gezelschap. Zolang de stewardess zijn glas blijft bijvullen, lijkt hij geen moeite te hebben met het feit dat we stilstaan. Mijn onbereikbaarheid is een ander verhaal. De verwoede pogingen om een gesprek met me aan te knopen, die hij ondernam terwijl ik de draadjes van mijn koptelefoon uit de war haalde, kon ik nog ontwijken door te doen alsof ik geen Engels begrijp. Maar nu is hij overgegaan op gebarentaal. Of iets wat ervoor door moet gaan. Zijn handen wijzen eerst naar mijn koptelefoon, dan schouderophalend naar het snoertje dat naar mijn iPhone loopt. Vervolgens doet hij net alsof hij iets op zijn hoofd heeft wat hij eraf wil tillen. Het is duidelijk wat hij wil, maar ik vertik het om Snow Patrol uit te zetten. In plaats daarvan stel ik me voor dat hij lang,

goudgeel haar heeft dat in twee dikke vlechten langs zijn gezicht valt en dat hij doet alsof hij een Vikinghelm afzet, en moet ik me vervolgens inhouden om daar niet hardop om te gaan lachen.

Het beeld van de Viking is onmiddellijk verdwenen als er in het smalle gangetje dat naar de cockpit leidt een man in een soort astronautenpak opduikt. Hij borstelt de sneeuw van zijn armen en benen en roept dan over onze hoofden: *'May I have your attention, please?'* Zijn stem komt dwars door mijn muziek heen en ik schiet overeind. Het snoer van mijn koptelefoon trekt zo strak dat de headset van mijn hoofd vliegt. De Noor knikt met een zelfverzekerde glimlach naar me, bukt zich om het ding op te rapen en legt het voorzichtig in mijn handen.

'Dank je wel,' zeg ik tegen hem. 'Dat is aardig.' Ik besef pas dat ik Engels praat als ik mezelf de woorden hoor uitspreken. Tot zover mijn ik-versta-alleen-Nederlands-trucje. Zijn antwoord hoor ik niet omdat ik demonstratief mijn hoofd omdraai in de richting van de man in het wit.

Met de koptelefoon in mijn handen probeer ik te volgen hoe hij met weidse armgebaren de huidige weersomstandigheden beschrijft. Het lukt me niet zo goed. Dit is de tweede keer binnen vierentwintig uur dat ik niet bijzonder vriendelijk ben geweest. Het ligt niet aan de man naast me. Hij wil alleen maar een praatje maken. En hij heeft mijn koptelefoon gered. Het ligt ook niet aan mijn zus, die ik regelmatig met Emma uit de gelijknamige roman van Jane Austen vergelijk, omdat ze altijd voor alle mensen om haar heen probeert te zorgen. Natuurlijk vind ik het geweldig dat ze me op pad stuurt. Het komt alleen niet goed uit. Tien dagen niet in Nederland zijn, is het allerlaatste wat ik me kan permitteren. Hoe kan ik genieten als ik eigenlijk een baan en een huis moet vinden? De stress laat een rilling door mijn lichaam trekken en ik sla in een impuls mijn armen om mezelf heen.

'De winter begint vroeg dit jaar,' zegt de Noor met een knikje naar het raam. 'Slechte timing.'

Dat de sneeuw steeds heftiger naar beneden komt, was me niet ontgaan. In de afgelopen minuten is het zicht volledig verdwenen. Ik focus me weer op de man van de vliegmaatschappij, die nog steeds praat en daarbij druk met zijn handen beweegt, maar toch relaxed oogt. Terwijl hij de woorden ‘*keep calm*’ uitspreekt, stel ik me voor hoe er vanachter zijn rug twee grote, witte vleugels vandaan komen en hij aanbiedt degene die lef genoeg heeft persoonlijk naar het noorden te vliegen.

‘Hallo? Ben je er nog?’ De Noor duwt tegen mijn schouder. ‘Zullen we opstaan, of wacht je tot we zijn ingesneeuwd?’

Ik moet hem niet-begrijpend aankijken, want hij schudt me nu een beetje heen en weer. Ik bots twee keer tegen de leuning van mijn stoeltje. Dit is een sterke Viking. Ook zonder vlechten. Als ik zijn inmiddels bijna wanhopige blik volg, zie ik dat bijna alle andere passagiers zijn verdwenen. De laatste reiziger, op mij en mijn buurman na, staat nog net met zijn waanzinnig grote rugzak bij de deur en ik vraag me onwillekeurig af hoe iemand het voor elkaar krijgt om zo’n gevaarte als handbagage mee te mogen nemen. Voordat de man verdwijnt, kijkt hij even over zijn schouder. Zijn blik kruist die van mij en hij trekt kort een donkere wenkbrauw op.

De man met het astronautenpak zit een paar seconden geplet tussen de tas en de eerste rij stoeltjes. Dan begint hij opnieuw te gebaren. Naar mij. Hij zwaait en wenkt dat we op moeten schieten.

Ik voel het schaamrood naar mijn kaken trekken als ik de Noor eindelijk langs me heen laat stappen. Snel pak ik mijn trolley uit het bagagevak en schiet, zonder hem of de man van de vliegmaatschappij nog aan te kijken, naar de uitgang.

In de vertrekhal is het minder druk dan ik had verwacht. Terwijl de smeltende sneeuw uit mijn haar druppelt, neem ik de ruimte in me op. Op de mensen uit ons vliegtuig en een paar stewardessen en grondpersoneel na is die leeg. Kennelijk waren de meeste vluchten

al geannuleerd en zijn de passagiers inmiddels vertrokken. Het bord met de vertrektijden laat in rode letters bij elke uitgaande vlucht de woorden *flight cancelled* zien.

Ook deze situatie hoort in een film thuis. Eentje die Tess waarschijnlijk een stuk leuker zou vinden dan *Thor*. Een echte *feelgood* zou het zijn, waarbij de mannelijke hoofdpersoon ontdekt dat de liefde van zijn leven onderweg is naar het vliegveld om aan de andere kant van het land te gaan wonen. Ze denkt dat hij iets verschrikkelijks heeft gedaan, wat natuurlijk helemaal niet zo is, en hij besluit achter haar aan te gaan om na allerlei verwickelingen te ontdekken dat ze al is ingestapt. Maar net als hij teleurgesteld, zielig en alleen terug naar huis wil gaan, blijkt dat alle vluchten zijn geannuleerd, omdat er een gigantische sneeuwstorm is opgetrokken, en komt ze toch teruggelopen, haar trolley achter zich aan trekkend. Ze roept zijn naam, hij vertelt haar in enkele seconden dat alles wat ze dacht een leugen is en dat hij van haar houdt en dan vallen ze elkaar alsnog in de armen. Dit alles in slow motion en met de nodige lijzige pianomuziek. En met een cameraman die weet wat hij doet door, ondanks de lastig te filmen positie van twee elkaar omhelzende mensen, toch hun opgeluchte gezichten in beeld te brengen.

Ik kan het niet laten om om me heen te kijken.

Je weet maar nooit...

2.

Ik blaas in een zucht mijn adem uit en trek mijn trolley naar me toe. Waarschijnlijk ben ik na al die maanden noodgedwongen samenwonen aangestoken door de romantische insteek van mijn zus. Terwijl ik juist bekendsta als de nuchtere helft van de zusjes Wolf. ‘Tess denkt met haar hart, Amber gebruikt godzijdank haar hoofd,’ was mijn vaders standaardreactie op alle beslissingen die we namen nadat we op onszelf waren gaan wonen. Dus ik kan beter aansluiten in de rij voor de informatiebalie en ontdekken hoe en óf ik hier nog wegkom en waar ik dan naartoe kan. Misschien is dit wel gewoon een teken dat ik inderdaad niet op reis had moeten gaan en doe ik er het beste aan om zo snel mogelijk naar Amsterdam terug te vliegen. Als die storm is gaan liggen. Een snelle blik op het bord met de vluchten leert me dat er vanavond niets meer vertrekt. En dat het bijna middernacht is. We hebben langer in het vliegtuig gezeten dan ik dacht.

De trolley, die Tess al voor me ingepakt bleek te hebben, is loodzwaar. Ik mocht er van haar niet in kijken tot ik in Het Parijs van het Noorden was aangekomen. Ik heb zo’n vermoeden dat ik er geen cocktailjurkjes in zal vinden. Het Parijs van het Noorden... Even dacht ik dat ze een grapje maakte en me een ticket naar de stad van de liefde cadeau had gedaan, maar Tromsø bleek een bijnaam te hebben. ‘Jij moet eruit,’ had ze geroepen toen ze de grote envelop die ze in haar hand had openscheurde. ‘Weet je nog dat we vroeger samen onder mijn dekbed kropen en sterren projecteerden op het plafond? Weet je nog dat jij op je twaalfde een foto van het noorderlicht zag en dat je toen probeerde om dat schijnsel na te bootsen door een groen en

een blauw stuk stof op de zaklamp te leggen en dat we die toen per ongeluk in de fik staken omdat dat spul hartstikke brandbaar was?’

Ondanks alles moet ik glimlachen om de herinnering. Ik weet heel goed dat dit niet de enige reden is waarom ze me naar Tromsø stuurt en niet naar het echte Parijs. Alhoewel dat in november vast ook niet zo’n fijne plek is om rond te wandelen. Ik kijk nog een keer door de hoge ramen naar buiten. De winter is mijn lievelingsseizoen. Ik houd van de gezelligheid die koude dagen met zich meebrengen. Warme chocolademelk drinken bij de open haard na uren schaatsen op de gracht. Slenteren door het park en de grond horen knisperen onder je voeten. Je doet mij geen groter plezier dan met een dik pak sneeuw voor de deur.

Vorig jaar hadden we het geluk dat er vlak voor kerst wat witte watten uit de lucht kwamen dwarrelen. Puck was door het dollé heen en we hebben samen buiten gespeeld tot ze niet meer kon. Zou die kleine me missen? Ik had er helemaal niet bij stilgestaan dat ik alweer een jaar bij Tess logeer en er dus ook alweer bijna een jaar voor zorg dat Puck ’s morgens op tijd op school komt en ’s middags bij de naschoolse opvang wordt opgehaald. Dat was de enige voorwaarde die Tess stelde toen ik na mijn afstuderen bij haar aanklopte. Ik was welkom als ik meehielp. En dus let ik regelmatig op mijn nichtje, zodat mijn zus haar handen wat vaker vrij heeft. Geen slechte deal, alhoewel ik me nu realiseer dat ik in het afgelopen jaar niet één keer langer dan een paar nachten weg ben geweest en ik de vraag dus ook direct aan mezelf kan stellen. Zal ik Puck missen? Het antwoord is: ja. En niet zo’n klein beetje ook.

Er ontsnapt nog een zucht en ik dwing mezelf voetje voor voetje mee te schuifelen in de rij. Straks zwelg ik helemaal in zelfmedelijden en dat brengt me nergens. Vooral niet omdat de stemming bij mijn medereizigers tot een nulpunt lijkt te zijn gedaald. ‘Hoe bedoelt u?’ hoor ik de man, die nu aan de beurt is, zeggen. ‘Geen vluchten? Wanneer dan wel?’

Het antwoord van de grondstewardess kan ik niet verstaan, maar het valt overduidelijk niet in goede aarde. De man tilt zijn aktetas op en kwakt deze met een klap op de balie. Hij opent het koffertje, haalt zijn ticket eruit en wappert ermee door de lucht. ‘Dus u vertelt mij dat ik door zo’n buitje niet verder kan?’ Hij maakt een armgebaar naar de ramen. ‘Daar kun je toch wel doorheen vliegen?’

Ik moet onmiddellijk aan de sneeuwbol van Puck denken. Met die vreselijk foute roze eenhoorn erin. Daar zie je ook alleen nog maar een paar gekleurde streepjes van als ze het ding flink schudt. Met ons vliegtuig is precies hetzelfde gebeurd. Ik ontwaar de neus en een vleugel en dat is het.

‘Weet u wel wat het me kost als ik morgen niet in Tromsø ben?’ gaat de man verder. ‘Daar kunt u zeker niet van wakker liggen? O ja, over wakker liggen gesproken, welk hotel heeft u eigenlijk voor mij geregeld?’

Ik buig me langs de rij en zie de stewardess van kleur verschieten. Ik heb met haar te doen. Natuurlijk hoef ik niet per se vanavond of morgen in Tromsø te zijn, er is niemand die daar op me wacht, maar ik ben ook wel benieuwd waar ik kan slapen. Zou je hier op het vliegveld zelf een hotel hebben net zoals op Schiphol? En zou de vliegmaatschappij dat dan betalen? Dat lukt me namelijk echt niet zelf. Dankzij Tess heb ik in Amsterdam onderdak en eten, en ze geeft me voor de dagen waarop ik in haar boekwinkel bijspring hetzelfde als haar andere medewerkers krijgen, maar dat is nooit toereikend voor een hotel op een vliegveld.

De stem van de man haalt me uit mijn gedachten. ‘Wát?’ schreeuwt hij. ‘Geen vlucht én geen hotel? Wat voor vliegmaatschappij is dit eigenlijk?’ Dan stampet hij briesend weg in de richting van de uitgang, waarbij hij met zijn koffertje bijna de toegesnelde piloot omverduwt.

Voor mij beginnen een aantal mensen opgewonden te fluisteren. De stewardess rommelt met iets op haar bureautje. De piloot stapt naast haar en trekt een microfoon naar zich toe. ‘Dames en heren,’

galmt er door de ruimte. ‘Tot onze spijt zijn alle vluchten tot nader orde gecancelld. Wij zijn helaas niet in staat u een hotel aan te bieden. Als u mij volgt, breng ik u graag naar de ruimte met slaapstoelen. Mijn collega kan eventuele verdere vragen voor u beantwoorden. Zodra we meer weten, hoort u dat uiteraard direct. Houdt u alstublieft uw mobiele telefoon binnen handbereik.’

Er gaat een golf van verontwaardiging door de rij. Opgewonden stemmen mengen zich met het geluid van voetstappen. Ongeveer de helft van de rij lost op, omdat passagiers de piloot volgen. Ik blijf even vertwijfeld staan en loop dan in de richting van het raam. Hoelang zou het duren voordat zo’n storm gaat liggen? Vanuit mijn ooghoek zie ik de man met de gigantische rugzak mijn kant op komen. Hij is in gesprek met een andere man met net zulk warrig zwart haar als het zijne, die, terwijl ik ongegeneerd naar hen kijk, zijn mobieltje tevoorschijn haalt en begint te praten. Mijn iPhone zit in mijn schoudertas en staat nog op de vliegtuigstand, wat in deze situatie misschien niet zo handig is. Bovendien moet ik Tess laten weten dat ik in Oslo ben. Die had natuurlijk allang een berichtje uit Tromsø verwacht.

Direct als mijn mobiel weer verbinding heeft, zie ik dat ze me een appje heeft gestuurd. Precies op het moment dat ik het vliegtuig in stapte.

Bad ideas make the best memories. X

Ik voel mezelf glimlachen. Tess liep het nummer van Alle Farben al dagen te neuriën en vlak voordat ik wegging, heeft ze het op mijn mobiel gezet. ‘Dit lijkt me het beste motto voor je reis,’ had ze met een knipoog toegevoegd. ‘Even nergens anders mee bezig zijn dan met herinneringen maken.’

Door die stomme storm weet ik niet eens of ik de kans krijg om dat te doen.

Met mijn iPhone in mijn hand laat ik me op mijn trolley zakken om Tess rustig een berichtje te sturen. Althans, dat was de bedoeling.

Het volgende moment lig ik ernaast op de grond. Het duurt even voordat ik me realiseer dat de vloer van Oslo Airport verbazingwekkend zacht is. Dan klinkt er een kreun achter mijn hoofd.

‘Hallo? Wil je me dood hebben?’

3.

Twee handen pakken me stevig bij mijn middel en duwen me weg, zodat ik onelegant op mijn zij terechtkom. Ik draai me onmiddellijk om en kijk in een paar ontstemde ogen. Zo donkerbruin dat ze wel zwart lijken, met een paar groene fonkeltjes erin. Mooi. Heel mooi. Dat is het eerste wat ik denk, en het irriteert me dat ik niet meer weet welke naam die kleur groen heeft. De kleur van zijn haar kan ik wel zonder moeite benoemen: diep chocoladebruin is het. En het staat wilder overeind dan daarnet, toen hij met zijn rugzak langs me heen liep.

Er verschijnt een hand voor mijn gezicht. ‘Zou je deze dame niet even overeind helpen?’ zegt een warme stem ergens achter me.

‘Daar heb ik geen tijd voor.’ De man die mijn val heeft gebroken, is op zijn knieën gaan zitten en rommelt in zijn tas.

Ik zou bijna vergeten dat ik nog op de grond lig. Echt schoon zal die niet zijn. Snel pak ik de hand beet en ik laat me omhoogtrekken. Om bijna weer om te vallen, zodra ik een blik heb geworpen op degene die me te hulp is geschoten. Hoe is het mogelijk dat twee mannen met dezelfde ogen tegelijkertijd op dezelfde plek belanden? Ineens weet ik de naam van de kleur weer: jeneverbesgroen. Dat is het. *Juniper*. Een woord dat Tess waarschijnlijk prachtig zou vinden. Omgeven door het donkere bruin levert het een adembenemende combinatie op. En dat keer vier.

Over mijn schouder kijk ik snel van de een naar de ander. Broers. Het moeten broers zijn. Dezelfde ogen, opvallende wenkbrauwen, een strakke kaaklijn en zelfs allebei een driedagenbaardje. Dat laatste

kan natuurlijk door het reizen komen. Ze zien eruit als backpackers, maar dan zonder de verloren blik die ik regelmatig heb waargenomen bij de, veelal jonge, mensen die per ongeluk in de boekhandel van mijn zus belanden, omdat ze denken dat het een coffeeshop is.

Het enige wat de twee mannen onderscheidt, is de tint van hun haar. En hun leeftijd, waarschijnlijk. De man die nog steeds mijn hand vasthoudt, lijkt niet zoveel ouder dan ik. Vijfentwintig, zesentwintig misschien? Maar... wacht even. Die nog steeds mijn hand vasthoudt? Onze blikken gaan tegelijkertijd naar beneden. 'Als we toch nog aan elkaar vastzitten, kan ik me net zo goed even voorstellen,' zegt hij. 'Raaf, hai.' Dan laat hij mijn hand gaan.

Ik durf niet te vragen of ik hem goed heb verstaan. Wie noemt zijn kind nou zo? Alhoewel hij zijn naam wel eer aandoet. Zijn haar is net zo zwart als de veren van de vogel. Raaf kijkt me onderzoekend aan. Het gebrek aan slaap begint zijn tol te eisen, want het duurt een paar seconden voordat ik begrijp waarom. 'Amber,' zeg ik dan snel. 'Ik ben Amber Wolf.'

'Amber.' Hij herhaalt mijn naam alsof hij van een bonbonnetje snoept en schenkt me dan een grote glimlach.

Nog een verschil met zijn broer, denk ik direct. Die lijkt zijn omgeving volledig te zijn vergeten.

Dat valt Raaf ook op. 'En die ongezellige gast daar is mijn grote broer,' zegt hij. 'Die gedraagt zich graag als de storm in het glas water. Zo meteen kan hij weer aardig doen. Sorry daarvoor.'

'Nee,' zeg ik tegen de grote broer. 'Ik ben degene die excuses moet maken. Sorry dat ik je als matras heb gebruikt. Eigenlijk wilde ik op mijn trolley gaan zitten om mijn zus te appen, maar dat ging verkeerd.' Mijn gedachten gaan onmiddellijk naar Tess. Nu heb ik haar nog steeds geen berichtje gestuurd.

De broer draait langzaam zijn hoofd om en neemt me van top tot teen op. Ondanks mijn wollen, oversized trui, spijkerbroek en gevoerde laarzen schiet er een ijskoude rilling langs mijn ruggengraat.

‘Godzijdank niet helemaal verkeerd,’ zegt hij na een tijdje. Uit de tas diept hij een grote fotocamera op. ‘Als deze kapot was gegaan... dat zou pas beroerd zijn geweest.’

Ik weet niet hoe ik daarop moet reageren.

‘Storm, man, zo snel gaan die dingen nou ook weer niet stuk.’ Raaf hurkt bij zijn broer en pakt de camera uit zijn handen. ‘Zeker niet als er een prachtig meisje op valt.’

Meisje. Ik geloof niet dat ik in mijn volwassen leven ooit nog zo ben genoemd. Mijn lichaamstemperatuur schiet van ijskoud naar woestijnwarm. En weer terug als Raaf het fototoestel even van heel dichtbij bestudeert, op een paar knopjes drukt en het vervolgens op mij richt.

‘Ehm,’ begin ik. Als ik ergens een hekel aan heb, dan is het om gefotografeerd te worden.

‘Geen zorgen,’ zegt hij. ‘Een mooier begin van mijn reportage kan ik me niet voorstellen.’

‘Reportage?’

Een korte kuch laat zowel mij als Raaf opkijken. Storm is opgestaan, heeft de rugtas over zijn schouder gegooid en inmiddels al twee passen in de richting van de uitgang gezet. Hij wil weg, dat is helder. De man heeft iets bekends. Zoals hij daar staat, met zijn arm tegen de deurpost geleund, zijn warrige hoofd ongeduldig van links naar rechts bewegend, alsof hij iets zoekt, of checkt...

De klik van het fototoestel lijkt mijn brein aan het werk te zetten. Wacht eens even... ‘Storm?’ herhaal ik. ‘En Raaf?’ Zoveel toeval bestaat er toch zeker niet?

Raaf komt direct achter het toestel vandaan en legt een vinger tegen zijn lippen. Storm beent met twee grote passen terug en tilt zijn broertje zo ongeveer van de vloer. ‘Tot zover onze anonimiteit.’ Hij zucht diep. ‘Kun je het misschien nog iets harder roepen?’ zegt hij dan tegen mij. ‘Ik geloof dat de hele vertrekhal het nog niet heeft gehoord.’

‘Maar, ik...’ probeer ik. Maar hij wappert mijn woorden weg.

‘Laten we maken dat we hier wegekomen.’

Raaf draait een rondje om zijn as. ‘Er is hier geen kip.’

Daar heeft hij gelijk in. In de tussentijd zijn bijna alle overgebleven passagiers verdwenen en de paar mensen die zich binnen gehoora-afstand bevinden, zijn overduidelijk bezig om ergens een plaats te vinden om te kunnen overnachten. Nu ik erop let, hoor ik gejaagde stemmen in mobiele telefoons praten en het geratel van vingers over de toetsenborden van opengeklapte laptops.

‘Nu!’ sommeert Storm.

Raaf schenkt me een grimas. ‘Baas boven baas,’ zegt hij. ‘Geef me even snel je e-mailadres, dan stuur ik je de foto.’

‘Niet nodig.’ Storm steekt een visitekaartje naar me uit. Onze vingers raken elkaar als ik het aanpak. Hij slaat zijn ogen op en kijkt een seconde van Raaf naar mij voordat hij zich met een ruk omdraait.

Raaf blijft staan. ‘Erg spijtig dat we elkaar niet beter hebben kunnen leren kennen,’ zegt hij en zijn mondhoeken krullen opnieuw omhoog. Die glimlach van hem duwt de akelige situatie waarin ik ben beland direct naar de achtergrond. Dan buigt hij zich naar voren en kust me. Niet op mijn wang, maar op het uiterste hoekje van mijn mond. ‘Dag, Wolfje.’

Met het kaartje tussen mijn vingers geklemd, staar ik nog een poosje naar de gang waarin hij verdwijnt. Dan breng ik het dikke, rechthoekige stukje papier op ooghoogte. Het verbaast me niets dat op een kant de foto uit de *National Geographic* staat. Op de andere kant prijkt in heldere letters de naam, die mijn vermoeden bevestigt.

‘Stormraaf,’ fluister ik voor me uit. ‘Ongelooflijk.’

Wat gebeurt er als je voor het eerst niet je hoofd, maar je hart laat spreken?

De pas afgestudeerde accountant Amber weet best waarom ze van haar zus een reis naar Tromsø cadeau krijgt. Ze zit alleen niet te wachten op een vakantie, en zeker niet op de verborgen boodschap van Tess die daarmee gepaard gaat. Ze moet een baan vinden. En een eigen huis, zodat ze haar plekje op de bank in Tess' studio kan verruilen voor iets van haarzelf. Omdat ze haar zus niet teleur wil stellen gaat ze toch op pad, vastbesloten alles dan maar vanuit Noorwegen te regelen.

Een vroege sneeuwstorm helpt dit idee op de heenweg al om zeep. Amber strandt in Oslo, samen met het beroemde fotografenduo Storm en Raaf. Wanneer Raaf haar uitnodigt om de nacht met hen in de stad door te brengen, besluit ze impulsief om mee te gaan. Die beslissing heeft onverwachte gevolgen.

RIAN SEVENHUIJSEN is schrijver en redacteur en woont met haar gezin in Noorwegen. Ze schrijft hartverwarmende feelgoodboeken vol reislust en liefde, zoals de *Onderweg*-serie en de *Rebelle*-serie. Ook geeft ze als narratief coach masterclasses over verhalen vertellen.

ISBN 978 90 2055 466 3 NUR 340

9 789020 554663 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K